

Rada regencyjna.

Blisko po upływie roku od pamiętnego manifestu z dnia 5. listopada 1916 roku zapowiedziane



Rada regencyjna: Ks. arcybiskup Aleksander Kakowski.

tym manifestem państwo polskie otrzymało swoją władzę zwierzchnią w postaci kolegalnej regencji. W dniu 16 b. m. cesarz Karol wystosował do generała gubernatora lubelskiego, hr. Szeptyckiego, następujące pismo odręczne:

Kochany hrabio Szeptycki!

Zgodnie z moim dostojnym sprzymierzeńcem, Cesarzem niemieckim, postanowiłem w myśl artykułu 3 patentu z dnia 12. września 1917 r. o władzy państwowej w Królestwie Polskiem, wprowadzić na urząd, jako członków Rady regencyjnej

w Królestwie Polskiem Arcybiskupa Metropolite warszawskiego ks. Aleksandra Kakowskiego, prezydenta Warszawy księcia Zdzisława Lubomirskiego i właściciela dóbr w Maluszynie Józefa Ostrowskiego i upoważniam Pana do wykonania tego aktu łącznie z cesarskim niemieckim generalnym gubernatorem w Warszawie.

Karol mp.

Równobrzmiący telegram otrzymał generał gubernator warszawski od cesarza Wilhelma.

Mianowanie Rady regencyjnej kładzie kres „bezkrólewiu”, jakie zapanowało w Królestwie Polskiem po ustąpieniu Rady Stanu i rozpoczyna nowy okres w trudnym dziele odbudowy państwa polskiego. Czy będzie on owocniejszy od poprzednich? Najbliższa przyszłość odpowie na to pytanie. Dziś można jedynie stwierdzić, że trzech mężowie, na których spoczął historyczny, lecz niezmiernie trudny w obecnych warunkach zaszczyt kładzenia kamienia węgielnego pod nową polską budowlę państwową, mają zadanie o tyle wdzięczniejsze, iż cieszą się zaufaniem całego narodu polskiego i mogą liczyć na jego poparcie. Ten fakt każe też wróżyć, że Rada regencyjna, odpowiednio do królewskiej godności, jaką wzięła na swe barki, potrafi zatoczyć krąg istotnej władzy i przewyciężyć te wszystkie trudności, o które rozbijały się dotychczasowe poczynania przy realizacji manifestu z dnia 5 listopada.

O dostojnych członkach Rady regencyjnej pisma codzienne podają następujące szczegóły:

Ks. Aleksander Kakowski, urodzony dnia 5 go lutego 1862 roku w Dębinach, w powiecie pułtuskim, po ukończeniu szkół średnich w Pułtuskim i Warszawie, wstąpił jako 15 letni młodzieniec w r. 1878 do warszawskiego seminarium duchownego. Ukończył je w roku 1882; jako celujący uczeń wysłany był, w celu dalszego kształcenia się, do Akademii duchownej w Petersburgu. Po rocznym pobycie nad Newą przeniósł się do uniwersytetu gregoriańskiego w Rzymie. Wszechnicę tę ukończył w roku 1885 ze stopniem doktora prawa kanonicznego, poczem uczęszczał jeszcze na ćwiczenia praktyczne w dziedzinie prawa do szkoły rzymskiej „Le studio del Concilio di Trento”. Po powrocie do ojczyzny, otrzymał w dniu 30 maja 1886 roku święcenia kapłańskie, a następnie nominację na wikaryusza parafii św. Andrzeja (przy kościele św. Karola Boromeusza na ul. Chłodnej), oraz na defensora Sakramentu małżeństwa i prokuratora fiskalnego.

Już jednak w roku 1887 władza duchowna skierowała ks. dra Kakowskiego na drogę działalności profesorskiej, powierzając mu ważne zadanie kształcenia w seminarium metropolitalnym warszawskim



Rada regencyjna: Ks. Zdzisław Lubomirski.

przyszłych kapłanów polskich. Wykładał kolejno: prawo kanoniczne, homiletykę, literaturę polską i teologię pasterską. Prócz tego otrzymał w roku 1897 nominację na asesora kurii arcybiskupiej. W roku 1898 objął stanowisko regensa seminarium metropolitalnego warszawskiego. Na stanowisku tem przebywał przez lat 12, pełniąc jednocześnie obowiązki rektora kościoła św. Józefa Oblubieńca. Władza duchowna w uznaniu zasług, położonych dla Kościoła, mianowała go w roku 1893 kanonikiem honorowym warszawskim, w roku zaś 1901 kanoni-



Z frontów bojowych: Atak granatami ręcznymi austriackiej kolumny szturmowej na rowy rosyjskie w Galicji wschodniej.

(Woj. kwat. pras.).